

nister i Kommissionens Svar har set en Opfordring for sig til at fremlægge dette Forslag. (Afbrydelse af *Anders Nielsen*.) Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds trænger særlig til Forklaring af Kommissionens Svar, for hans Stilling har forundret mig ikke saa lidt. Jeg havde nemlig ventet, at det ærede Medlem, der er Regeringens haandgangne Mand, i Forsvarskommissionen for sit og nærmeste Meningsfællers Vedkommende havde afgivet et Separatsvar, da de saa Kommissionens Svar; men det have de ikke gjort. Som Følge deraf troede jeg oprigtig talt, at enten havde de faaet Ministeren til at opgive i Aar at fremsætte dette Forslag, eller de havde i Sinde i alt Fald at gøre et alvorligt Forsøg paa at standse Sagen, før den kom hertil, for ellers kunde jeg ikke tænke mig, at det ærede Medlem og hans nærmeste Meningsfæller vilde have undladt at give et Særsvaer af en noget anden Form og Indhold end Kommissionens. Hvad er det, den siger? Ja, undskyld mine Herrer, at jeg nævner det igen, men vi strides jo her om Indholdet, og hver for sig forsøge vi da at dokumentere vor Opfattelse. Kommissionen siger: „at den i sine Overvejelser ikke er naaet saa vidt, at den har kunnet eller for Tiden kan tage Stilling til Spørgsmaalet om de nævnte Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger“, og saa siges det fremdeles: „Forslag herom fra Kommissionens Side vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen.“ Hvis nogen deraf kan faa den Opfattelse, at Forsvarskommissionen under nogen Form har anbefalet en stykkevis Reform, læse de anderledes, end jeg kan læse Dansk. (Afbrydelse af *Anders Nielsen*.) Nej, det har Forsvarskommissionen ikke sagt, den siger udtrykkelig, at Forslag til Lønninger kan kun fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed. (Afbrydelse af *Anders Nielsen*.) Ja, man kan jo ikke tale om al Ting paa en Gang, her taler jeg om, hvad Forsvarskommissionen siger om Spørgsmaalet stykkevis eller samlet Reform, og der siger Forsvarskommissionen saa tydeligt, som ønskes kan, at Spørgsmaalet om Lønninger kun kan fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds

Stilling i Forsvarsordningen. Og saa siger Forsvarskommissionen endelig: „Hvorvidt det under disse Omstændigheder“ — hvilke Omstændigheder, de Omstændigheder, at Forsvarskommissionen endnu ikke i sine Overvejelser har naaet til Lønningsspørgsmaalet, og at Forsvarskommissionen ikke kan tilraade, at man løser Lønningsspørgsmaalet uden i Forbindelse med det militære Spørgsmaals Løsning i sin Helhed; det er de Omstændigheder, Kommissionen henviser til, og hvis de ærede Medlemmer virkelig vilde støtte Regeringen i at gaa til en stykkevis Reform, vilde det have været naturligt, om de havde sørget for, at Forsvarskommissionens Svar havde faaet en anden Affattelse, eller at de, hvis de havde været et Mindretal, havde afgivet et Mindretalsvotum; det hænder jo ikke saa sjældent, at saadant sker. I saa Fald havde de ydet Ministeren en stærkere Støtte end ved at lade Kommissionens Svar afgaa som et enstemmigt Svar; thi den højtærede Minister har ikke i Kommissionens Svar kunnet se en Opfordring til at gaa ind paa den Vej, han er slaaet ind paa. Jeg vil ærlig tilstaa, at jeg havde ogsaa troet, at Resultatet heraf vilde have været et andet.

Men nu er Spørgsmaalet forelagt, nu er det altsaa Lovgivningsmagtens og Administrationens Sag at afgøre, om man skal gaa til en stykkevis Reform paa dette Omraade. Administrationens Stilling er jo klar. Den har forelagt et Forslag, og nu er det Folketingets Sag at afgøre, om det vil følge Administrationen i den stykkevise Reformering. Det er det, jeg har advaret imod. Jeg ønsker, at vi skulle have Forsvarssagen i sin Helhed for, baade hvad angaar det levende og det døde Værn, og ogsaa hele den finansielle Side af Sagen, før vi gaa videre med Hensyn til Lønninger. Jeg vil som gammel Rigsdagsmand spørge: Hvor naar har man, naar man stod over for en Reformering af en Institution, set, at man begyndte med Lønningerne og endte med Institutionen? Det er en ny og baglænds Fremgangsmaade. Man har altid hævdet, at naar man stod over for en saadan Reform, skulde man søge at faa at vide, hvorledes den hele Organisation skulde være, og naar man havde set det, og hvorledes de forskellige Embedsmænds Stilling skulde være deri, voterede man Lønningerne i Forhold dertil. Men votere vi først Lønningerne nu, præjudicere vi vor Stilling til den fremtidige Lønningreform, og jeg som Medlem af Kommissionen vilde præjudicere min Stilling til